

Hogyan lettek úrrá a megbízottak a megbízók fölött?

(folytatás az első oldalról)

A védelem megszervezése a békésen dolgozó, alkotó, termelő törzseknél egyre nagyobb fontosságot kapott. Egyre több fiatal férfit kellett elvonni a termelő munkából. Kisebb hadat kellett felállítani a védelemre. Ruházni kellett őket. Azoknak családjai eltartására szükséges adomány mennyisége is nőtt.

Ez azokat érintette, terhelte, akik dolgoztak, akik kétékezi munkájukkal megtermelték a javukat.

Azaz terhükre nőtt az adó.

Az őrséget vállaló fiatal férfiak egy idő után hatalmat éreztek kezükben, és úgy gondolták, nekik több is jár, mint az átlagnak, hiszen életüket is kock-

ára teszik a törzsért. Felvetették: ha nem kapnak nagyobb támogatást, nem vállalják a további örökösödést.

Ez volt a munkabeszüntetés fenyegetésével való zsarolás egyik kezdeti formája.

Kezdték megvetően nézni a földet művelőkre, magukat fontosabbnak tartván azoknál. Tiszta ruhában, fegyverrel a kezükben jártak, akikre – mint védelmi erőre – kezdtek felnézni a körülöttük levő gyengébbek, főleg nők és gyermekek. A gyermekek szemében vágyalom lett a közéjük tartozás. Nem az egyszerű fárasztó földművelő munka vonzotta őket, hanem felnőttként a védőhadba álmodták magukat. A fiatal, szép nők is ezekhez csapódtak inkább.

Innentől kezdve a munkájával élelmet és ruházatot előállító, dolgozó népréteg – a korábbi megbízó – kezdett alávetett szerepbe süllyedni.

Az állandóan megismétlődő rablások miatti fenyegetettség okán olyannyira megnőtt a védelmi erők fontossága, hogy vezetőik a sátorapától és a vénektől is bizonyos engedményeket követeltek a

kétékezi munkájukkal termelő családok kárára. Ha viszont a sátorapa, és a vének ellenálltak, akkor a hadak vezetői félreállították őket, és maguk választottak olyan urat a nép fölé, aki addigi tetteivel kiróta magát, jelesebb volt a többinél, kitűnt a többi közül, s aki vezérként kiállt a nép elé.

Kirótt, kiállt, parancsoló hangját felemelve rivallt. Megszületett a királyi intézmény, annak fényűző udvartartása.

Kiknek a terhére?

Azoknak, akik valaha megbíztak néhány markosabb legényt a családjaik, javaik védelmére!

Azóta eljutottunk oda, hogy minden kétékezi termelő munkásra jut legalább 10 – 15 olyan, akit „megbízott” ügyei intézésével, akiket eltart, de akik mára fölé kerekedtek, nyomorgatják, ellehetetlenítik, uralják, fényűző életmódban élnek, és utálattal megvetéssel viselkednek irányukban.

Sőt, mi több – a rablógyilkosok oldalára álltak ellenükben!

Az Európai Idő álláspontja

A magam részéről már egy ideje aggodva figyelem Stóffán György barátunk és a Jobbik között elmérgesedő viszonyt, amely senkinek nem használ – különösen az ügynek nem, amit szolgálunk: a magyarság ügyének. Az én meggyőződésem, hogy a mai magyar kormánypárttal szemben álló pártok bármelyikének 2014-es hatalomra jutása végzetes lenne a magyarság egészére nézve – a Jobbik kivételével!!! Minden szavazat, amelyiket a 2014-es választásokon nem a Jobbik szerez meg a Fidesz mellett, az a magyarság ellenségeire leadott szavazat lesz!

Ezért nem tudok egyetérteni a Jobbikot ostromozó állásfoglalásokkal.

A Popely-ügy annyira pitiáner, amellyel foglalkozni lapunk méltóságán alulnak érzem, annál is inkább, hogy nincs kellő rálátásunk sem annak igazságára.

Horváth Alpár, főszerkesztő

Lant a sarokban...

(Rövid beszélgetés Stóffán Györggyel)

Ha már te nem akarsz írni, vállalod-e, hogy lapod számára interjút készítek veled?

Miért ne? Az olvasók értik miről beszélünk, hiszen hosszú évek óta csak az Európai Időben publikálok.

Miért ez a csak?

Mert ez egy közösség, egy elkötelezett társaság, akiket nem lehet megvenni, lefizetni, és akik tudják, hogy mi a céljuk, miért küzdöttek – immár mondhatjuk –, egy életen keresztül... ám, úgy tűnik szélmalomharcot vívtunk.

Voltaképpen miért és miből lett eleged, amikor az írás befejezéséről döntöttél?

Nem fejezem be az írást, csak a magyarországi belpolitikai ügyekkel nem foglalkozom többé. Ostoba és öngyilkos társadalomról van szó. Nincs értelme foglalkozni velük.

Nem a Popely-per borította ki ennyire?

Az is közrejátszott, hiszen ahol nincs törvényesség és valós igazságszolgáltatás, az nem jogállam. Az én esetemben nem volt, tehát nekem Magyarország nem jogállamiságot, hanem egyfajta kiszolgáltatottságot jelent. Erről azonban még beszélni sem szeretnék, mert annak sincsen értelme. Nem beszélünk arról folyamatosan, ha belelépünk valamilyen szarba... megtisztítjuk a cipőnket, és to-

vább megyünk.

Meglehetősen sokat írt rólad és erről a Popely-ügyről a kurucinfó...

Tudom, de nem foglalkozom vele. Ha engem a Jobbikos médium mocskol, akkor jól csinálom, amit csinállok. Nem lennék szívesen annak a tót történésznek a helyében, akit csak kurucinfó és Glatz Ferenc, a hírhedt történész tart érdemesnek megvédeni az állítólagos rágalommal szemben... Ez önmagában igazol engem, igazolja az állításaimat és minősíti azokat, akik információt adnak a még folyamatban lévő perről ennek a médiumnak. Szánalmas és nevetséges is egyben. Úgyhogy, ha lehet, beszéljünk másról.

Ne haragudj, de nem tudok így lezakadni erről a témáról, hiszen a szlovák történelmet védi a Jobbik, téged pedig támad. Hogy van ez?

A Jobbik kettős mércével mér, igazi jó bolsevik szokás szerint. Ha Malina Hedvigről vagy Csatóry Lászlóról van szó, akkor számára hiteltelen és aljas a szlovák igazságszolgáltatás. Ha erről a párkányi (vagy pozsonyi) szlovákról van szó, akkor a szlovák hatóság szent és sérthetetlen. Ki érti ezt? Mindenki... Azonban, azt is tudni kell, hogy engem nem szeretnek sem a jobb oldalon, sem a baloldalon. Ugyanis nem vagyok pártelkötelezett házi újságíró. Nem ideológiákat szolgáltam és szolgállok, mint író és újságíró, hanem azt az országot, amelyben a családom háromszáz évvel ezelőtt önhibáján kívül kénytelen volt megtelepedni, amelyért sok családtagom életét adta a háborúkban, amelynek a szabadságáért 1919-ben keményen kiálltak, amelynek egységéért fegyvert fogtak 1938-40-ben, amelynek a polgárait bűjtatták abban az időben, amikor erre szükség volt... nekem hazám van, nem pártom. Keresztényként pedig testvéreim vannak... akár hülyék, akár okosak, de a testvéreim. Ha az ember a hazája érdekét szolgálja, azt soha nem a pártfegyelem szerint teszi. A pártfegyelem csak saját zsebre hoz pénzt. S a hazaszeretet – na, az nem hoz pénzt... Az egy szélmalomharc... elfecsérelt idő volt az a harmincegynéhány év, amelyben igyekeztem a mindenkorai lehetőségekhez mérten, az őseimtől örökölt „genetikai hibám” által védeni Magyarországot, a magyar nemzetet. Csak azt nem sajnálom, amit az elcsatolt területeken élő nemzetrészeire áldoztam. Mert a megoldás ott lesz az egész nemzet számára. A hazaszeretet Magyarországon csak kevesekben maradt meg... ma inkább pártszeretet és pártegység, pártvezéri szölamok utasítások vannak. Beteg a társadalom, és túl

nagyhangú benne a söpredék.

Más országokban mit tapasztaltál e tekintetben?

A svájci nem is érti a kérdést. Ha beszélsz egy svájccal és megemlíted a hazaszeretet fogalmát, számára érthetetlen dologról beszélsz. Nem azért mert nincs benne efféle, hanem mert számára olyan természetes, mint a levegővétel... arról sem beszél az ember, hogy miért vesz levegőt. A német ugyanígy van. A haza a Heimatland, a Vaterland az élete. Nem gondolkodik arról, hogy miért. Ezt kapta örököül... az övé. Ez bele van kódolva.

Akkor mi a különbség a magyarországiak és a svájciak között?

Emberileg, társadalmilag, kulturálisan és történelmileg vannak össze sem hasonlítható különbségek. Svájc egy majd ezer éves történelmi folyamatoság, amelyet nem téptek háborúk, minden svájci békében tud élni a többi kantonban élővel. És persze a jólét a legmeghatározóbb, a legfőbb törvény, mint azt már a rómaiak is tudták. Szemben Magyarországgal és a magyarországi magyarsággal. Itt volt egy társadalmi réteg, amely védte és óvta az országot, irányította az erkölcsi életet, a gazdaságot, volt hite ennek a népnek, és tisztelte az előjáróit. Ma ennek nyoma sincsen. Nincs a nemzetet megtartó erő, nincs hit, csak kapzsiság, árulás és oktalanság van Magyarországon... no meg gyűlölet, amely a pártok irányából keresztül-kasul járja a társadalmat, és mert a lakosság jobbra egy társadalmi osztályból származik – mert a többit elüldözték, kiirtották stb... - ez az egy adja az értelmiséget, és a parasztságot is. Sérült, meghasonlott ez a társadalom. Nincs más kezelhető „eredménye”, mint az árulás, a feljelengetés, a lopás, a kapzsiság és a gyűlölködés, az önzés. Nagyon hajszálnyi az a réteg, amely megmaradt és tisztességes emberi módon él, akar(na) élni. Csak végig kell nézni a magyar társadalom utolsó huszonöt évén... és ebből látható mindaz, amit most elmondtam.

Meg szoktam kérdezni tőled, hogy mit látsz megoldásnak?

Ha ez maga a kérdés volt, akkor mondom: Semmit. Azt is megmondom miért. Mert hit és erkölcs nélkül halott a társadalom. A történelmi tudatot, a genetikailag betáplált hazaszeretetet nem lehet pótolni. Nem lehet pótolni egy társadalmi réteget és annak történelmi hivatását, kötelességtudatát. Ma Magyarországon mindenki „sáros” valamiben, tehát úgy sem lehet tiszta vizet önteni a pohárba, hogy számon kérünk, és tiszta lappal indul minden elől... mert gondolj bele: ki és kit kérhet ma számon ebben az or-

szágban? Hetven év kollektív rablás után mindenkinek van a vaj a füle mögött, beleértve a társadalom legszélesebb köreit, elitjét, hivatalait, törvényhozását és mindent. Nevetséges volna magyarországi megoldásról beszélni, mert az nincs. Egyetlen lehetséges és járható út van a magyarság számára: a székelység. Persze ez is csak abban az esetben, ha a székelyek felismerik a kötelességüket, a hivatásukat. A székelyek soha nem voltak egymás cselédei, jobbágyai. Minden székelyszabad, nemes ember volt, így az a társadalmi réteg ma sem hiányzik Erdélyben, amely nélkül például a legnagyobb részt paraszt és proli társadalmú és genetikájú Magyarország megsemmisülni látszik. Tehát, minél több tiszta szellemiségű és elkötelezett székelyszabad ember kell a magyar közhivatalokba, az egyetemekre, a bíróságokra, a minisztériumokba. Ha az az emberanyag áll csak rendelkezésre, amelyet ma látunk a politikában, az utcai tüntetéseken, vagy MSZP és Jobbikos rendezvényeken, akkor tényleg nem sok jövőt jósolok Magyarországnak.

Miért e két párt van a bögyödben ennyire?

Mert egy töről fakad. A céljuk ugyanaz, csak más-más úton jutnak el odáig. Az MSZP-s európai képviselők gyalázzák Magyarországot és hazudoznak Brüsszelben, míg a Jobbikos pártvezetők olyan szlogenekkel korbácsolják fel az érzelmeket Magyarországot ellen, amelyeket legutóbb a nyilasok használtak („Már megnőtték azok a fák, amelyekre a magyarok ellenségeit akasztjuk majd”...). A két dolog ott ér össze, hogy az MSZP-nek mindent elhisznek Brüsszelben, a Jobbik pedig itthon aládolgozik annak, hogy legyen mivel támadni az országot kívülről. Ennyire egyszerű. Ha a Jobbik hatalomra kerül, akkor az Unió azonnal bevetheti a csendőrségét, amely majd Magyarországon „rendet csinál”. Mert ez a végső cél. Ezért működhet minden, a mi törvénytelen és tiltott ebben az országban. Ezért lakhatnak ezek az uniós hazaáruló elvtársak a budai villanegyedekben... mert a hazaárulást meg is fizetik...

A megoldás tehát szerinted Erdély és az erdélyi magyarság...

Nem! Az erdélyi székelység! Csak ismerje föl mi a dolga, a kötelezettsége. Mert eddig csak a saját megmaradását kellett szem előtt tartania, de mostantól a magyar nemzet egészének a megmaradása is a székelyek történelmi kötelességévé vált.

Dr. Eckhardt László
ny. újságíró